

saa saare har Døden maattet slippe sit Tag i mig, før Livets urolige Mare kaster sig over mig med endnu værre Pine.

Lyden af en Mus, der gav sig til at arbejde henne under Vinduespanelet, gjorde ham roligere. Saa er Klokken Et! — tænkte han. Det lille Mørkevæsen, der aabenbart førte en strengt reguleret Tilværelse, begyndte hver Nat paa den Tid at skærpe Tænder. Han havde vænnet sig saadan til Lyden, at han kunde ligge og længes efter den i sine søvnløse Timer, og denne haarde, standhaftige Gnaven virkede i Nattestilheden med en ejendommelig manende Alvor. Udenfor havde Vinden rejst sig. Underligt luskende kom den henne fra det søndre Gavlhjørne og fingrede ved Døre og Vinduer som en Tyv.

I det samme aabnedes Døren til Barbaras Kammer sagte. Den Gamle havde hørt ham sukke. Hun stod derhenne i Skørt og Natkappe og skyggede for Lyset med Haanden, saa kun hendes eget lille bløde Gammelkoneansigt blev belyst. Paa Væggen bagved hende strakte et uhyre Skyggerids af hendes Hoved sig helt op under Loftet, hvor Aftegningen af Kappebræmmen vimrede paa Gibsdækket som et selvstændigt, levende Væsen. En vækket Natsværmer foer forvildet om et Sted deroppe og baskede med Vingerne.

»Kom kun ind. Jeg er vaagen,« sagde han. »Ræk